

MESEVILÁG

A POMÁZI ERDŐK KÖZÖTT

Egészséges hegyi levegőn, gyönyörű kastélyban töltenek két hetet a szegedi „textiles” gyermekek

Csak úgy feszült bennük a lelkesedés. Arcukon a búcsúzó szülők csókjaival, néhányan az elválás csalogató könnyekkel szemükben, elhagyva az otthont, a várost, a szeretettek, hajszolni szerették volna az Ikaruszt. A gépkocsik, de inkább a vezetők figyelembe se vették a biztatást, csak „cammogatták” az új buzgókat, 60–70 kilométeres sebességgel. Még Balástyát sem hagytuk el, Bálint Évi-ke már levélíráshoz készült. Előkerült a megcímzett boríték, rajta a cím: »Bálint János, Szeged, Gyik utca 15.« A ceruza azonban nem akart engedelmessédni az örökké himbálózó autóbuszban.

Kiskunfélegyháza után már az addig uralkodó »bábeli nyelvzavarból« csak ritkán szűrődött ki egy-egy érthető mondat: »En huszonötöt... En tizenégyet... Nyúl papa, Nyúl mama... Ag enyém alvós...« Mire hosszabb pihenőre megállt a három autóbusz, 130-an elköltöztek mintegy 50 csirkecomb, harminc főtőjást stb. Az igazi nagyszabású költsékezés azonban Kecskeméten kezdődött. Valamelyik kis könyvbarát felfedezte a főtéren árvalkódó könyvsátort. Mint valami mesebeli csokoládégyárat,

— Nem kék az, hanem zöld, csak úgy látod! — oktatják a nagyobbacska, a 10–11 évesek a kisebbeket.

Talán sokan nem hitték, hogy a zöldnek ennyi árnyalata lehet, mint amennyit itt az út végcéljánál a többhetes álmok, vágyak otthonánál, a pomázi gyógydegógiai intézet környékén látnak. Ez az intézet lesz sok szegedi »textiles« gyermek otthona, bizonyára felejthetetlen két hétig.

A kétemeletes kastély körül álombailló mesevilág-szerűen hat az erdő. Az ember nem győz betelni nézésével. A zajos kis gyermekhad is kissé fáradtan, csendben bandukol fel a hegyoldalra, mintha egy kószáló özet szerettek volna meglepni. Aztán kitérül a fákkal szegélyezett út, s meglátták közelebből is gyermekszemeknek csodálatos kastélyát. A kastély hétholdas parkjában a reggeli esőtől felfrisült muskátlik, a gyümölcs-től pirosodó fák, mintha integettek volna az újonnan érkezőknek. A völgy láttán a sokszor énekelt dallal el-lentétben, hogy »hasraesni otthon is lehet«, nyugodtan

állíthatjuk, itt a hegyoldal-ban, a lejtőn méginkább. Csak az itteni sokkal fáj-dalmasabb!

Míg Konec Dezső, az in-tézet igazgatója elmesélte,

mi mindent kapnak

az ötszöri étkezésen túl a gyermekek, többször is megfordult egy kérdés gondola-tomban, amit nem is olyan régen a Szegedi Kenderfonó-gyárban így fogalmazott meg valaki: »Mit ad a szak-szervezet?« A többi között ezt is. Négyturnusos nyári üdülést a textilüzem dolgo-zói gyermekeinek, ahol csak egy turnus 43 ezer forintja-ba kerül a szakszervezetnek.

A gyermekek kirándulására 9600 forintot, az utazásra pe-dig 16 ezer forintot fordí-tanak. S adja ezt a felejte-tetlen két hetet ebben a kastélyban, festői környe-zetben, ahol oly csodálatos a reggel s talán még szebb az este, amikor a holdfény mellett csak egy-egy vil-lanylámpa fénye kontárkodik bele a mesészerű hangulatba.

Nagy Pál

Szovjet – angol szövetkezeti árucseré

A Centroszozuz és az angol szövetkezeti nagykereskedelmi társaság között létrejött árucseré-megállapodás értelmében a Centroszozuz 5000 tonna búzát szállít cipő és textilárúk ellenében. A szerződés 125 000 angol font összegéről szól. Az angol részről szállított áru mind szövetkezeti gyártmány.

A tárgyalások alkalmával a Centroszozuz meghívta az angol szervezet képviselőit az egyik nagy moszkvai cipőgyárba, amely 7400 munkást foglalkoztat és naponta 37 000 pár cipőt állít elő. Ez a gyár szakiskolát tart fenn, ahol kétvétenként 200 tanuló képeznek ki. A gyár szigorúan betartja a gépek védfelszerelésével kapcsolatos előírásokat és egyéb munka-védelmi rendszabályokat.

VILÁGÍTÓ KESZTYŰK

gyártását kezdi meg rövidesen a győri Kisalföldi Műanyagfeldolgozó KTSZ. A műanyagból készült kesztyűt motorosok és kerékpárosok részére gyártják. A kesztyűk este világítanak, a motorosok vagy kerékpárosok a sötétben index helyett használhatják.

Garázs és jogtalanság a Hajnóczy utcában

Csöti igazgató a jelen pillanatban jót heherészik azon, hogy a lakók tiltakozása ellenére, valamint a KIK vezetője, illetve az első kerületi tanács tudta és engedélye nélkül összeállított a Hajnóczy utca 26 számú ház szűk udvarában egy autogarázst.

Amikor még csak készülődtek a garázs összeállítására, illetve amikor lerakták a helyszínen a fémlemezeket és alkatrészeket, az egyik lakó — a többiek unszolására — felhívta telefonon Csöti Antalt. Próbálta megértetni vele, hogy mivel az említett ház udvarát köröskörül magas kőfal határolja, a lakók egészségére mindenképpen káros lenne, ha egy autó telepőfőgné, megfertőzné a szorult levegőt. Az igazgató — bár ő is a házban lakik —, azzal »érvelt«, hogy a lakók a tiltakozással lovat adnak a volt háztulajdonos alá. Csöti igazgató a pártra hivatkozott, népgazdasági érdekekről beszélt és »atyailag« figyelmeztette a telefonálót: ne avatkozzék bele ebbe az ügybe. Arra a kérdésre azonban, hogy kitől kapott engedélyt garázsépítésre, csak himelt-hámolt, míg végül megnevezte a KIK egyik műszaki emberét, akinek természetesen mincs joga engedélyt adni.

Ugyátszük Csöti Antal bízik nexusaiban, személyi kapcsolataiban. Ha nem bízna, dehogyis merté volna július 3-án mégiscsak felépíttetni a garázst annak ellenére, hogy dr. Szőnyiné, a 32-es körzet megbízottja szerint sem volt ehhez joga és a lakók is szenvedélyesen tiltakoztak ellene.

A garázs most áll, mert Csöti igazgató semmibe vette a többség akaratát. Azt hiszi, hogy neki van igaza. A mi véleményünk szerint azonban a lakók oldalán áll az igazság és ennek megfelelően minden bizonnyal Csöti Antal mégiscsak lebontja a garázst.

N. I.

Szegedi kenderárúk a nagyvilágban

nőségük és szinte mindegyik megtalálható a nagyvilágban.

Az Újszegedi Kender-Lenszövő különböző méretű és színű ponyvákat küld több népi demokratikus országba, de eljutnak a gyár készítményei a kapitalista országokba is. A megrendelők igényeit a legmesszebbmenőkig igyekeznek kielégíteni. Ebben a negyedévben a meg-előző hónapok ponyvamennyiségét küldik a különböző országokba.

A Szovjetunióba, Törökországba, Egyiptomba, Svédországba, Alexandriába és Dániába is eljutnak a szegedi ponyvák és öregbírók a magyar ipar hírnevét.

Az újszegedi üzemből a következő héten is nagyobb mennyiségű ponyvát küldenek a külföldi országokba.

A Szegedi Kenderfonó-gyár termelésének mintegy

10 százalékát küldi exportra, mind a népi demokratikus, mind a kapitalista országokba. A megrendelők nem egy esetben különleges zsin-neg- és kötélárúkat kérnek a gyártól. Természetesen

a kívánságokat teljesítik, mert — amint tréfásan megjegyezték az üzemben — a vevő az úr. Ebben a negyedévben a Kenderfonó-gyár közel-keleti államokba, nyugati országokba, s több északi államba is küld áruiból. A népi demokratikus országok közül különösen Albániába jelentős mennyiségű zsinéget szállítanak.

Tegnap, szombaton Albániába egy vagon vékonyzsinéget indítottak útnak.

Természetesen az export-árúk folyamatosan készülnek és szállításuk is rendszeres, a megrendeléseknek megfelelően.

Szeptember elsejétől a tanácsok leltározzák a hagyatékokat

A Népköztársaság Elnöki Tanácsának februárban megjelent 5. számú törvényerejű rendelete a hagyatéki leltározásának feladatát a tanácsai szervekre ruházza. A hagyatékok ez idő szerint a közjegyzők leltározzák, viszont a leltározásra vonatkozó rendelkezéseket nem lehet alkalmazni a tanácsai szervek eljárására. Ezért szükséges volt a leltározással kapcsolatos feladatokat világosan és részletesen újból szabályozni, hogy a majd a tanácsai szervek ezt a feladatot ténylegesen is átvesszik, munkájukat ebben a vonatkozásban is hibátlanul láthassák el.

A korábbi hagyatéki eljárás egyéb rendelkezései az időközben hatályba lépett újabb jogszabályok folytán elavultak, illetőleg megváltoztak. Szükségessé vált a hagyatéki eljárás teljesen új szabályozása, amely mindezeket a módosításokat,

mindpedig a leltározással kapcsolatos rendelkezéseket magában foglalja. Az igazságügyminiszter a hagyatéki eljárást — a kapott felhatalmazás alapján — rendeletben szabályozta, amely a Magyar Közlöny pénteki számában jelent meg. Az igazságügyminiszteri rendelet értelmében a leltározás feladatát a tanácsai szervek 1958. szeptember 1. napjával veszik át.

Két tolvaj nő állt a szegedi járásbírósa előtt. Orbán Istvánné és Kovács Erzsébet, Kecskemét, Külső Mária sor 12. szám alatti lakosok egy alkalommal Szegeden járva, be-surrantak a Szentharomság utca 4/b. szám alatti ház egyik földszinti lakásának nyitva hagyott ajtaján. A lakásban szeszszedték a ruhanémüket. A szomszédos boltból visszatérő Juhász Pálné azonban rajta-csípte őket. A szegedi járásbírósa most három év, hat hónap, illetve három évi börtönrre ítélte a tolvajokat.

Olcsón akar vásárolni? Szeret válogatni?

Jöjjön el a hétfőn 8 órakor megnyíló

BÖNGÉSZBOLT-ba

(Kiss Menyhért u. 3 sz., volt Párizsi Áruház mellett.) 1000 féle cikkből választhatja ki az önnék megfelelő reklámáron. Zománcdény, gyermekkocsi, papír, üveg, műszaki áruk játékok, divatos pulóverek, műanyag- és vegyi áruk.

BÖNGÉSSZEN A BÖNGÉSZBOLTBAN. Mindennap új árucikkek. — Leszállított árak.

Esküvő a gyárban

Öt Pobjeda áll meg a Szegedi Ruhagyár bejárata előtt. Jelentős esemény, esküvő lesz a gyárban! Hosszú, hófehér ruhában, mirtuszkoszorúval a fején szép menyasszony száll ki az egyik kocsiból. Magas, vékonyarcú völégény mosolygva segíti mátkáját, karját nyújtja neki és lassan lépkednek az ajtó felé. Két kislány viszi a menyasszonyi uszályt, s követi őket a násznép: szülők, rokonok, barátok, ismerősök. A jegyesek boldog örömmel karolják egymást és könny csillan a szemükben. Kis óvodás gyerekek piros papírszívből rózsaszirmokat hintenek a lábuk elé...

Zászlók, kislesek sorfala díszíti az utat, amerre elhaladnak. Szól a nászduló. A kulturális teremben fényár fogadja az esküvői menetet. Színes girlandok díszítik az egész termet, virággal borított szőnyegen haladnak a színpad felé, amelyet égő villanykörtek érdeje övez. Az emelvényen hófehér virágkosár mögött egy nő áll. Címeres nemzetszínű szalag díszíti ruháját, szép arcát aranyszínű haj öleli: a harmadik kerületi tanács anyakönyvvezetője. Mellette két férfi ugyancsak szalaggal a mellén várja az egybekelőket. Az egész kép megkapó, felemelő.

A jegyesek, a tanúk, s a szülők elfoglalják helyüket a színpadon s a vendégsereg csendesen várja az esketést. Az anyakönyvvezető kedvesen mondja:

— Felteszem a kérdést Faragó Sándor völégénynek: kijelenti-e előttem és a két tanú előtt, hogy az itt jelen lévő Nagy Margit menyasszonnyal házasságot köt?

— Halkan hangzik a felelet: »Igen...« Aztán a menyasszony válaszolja ugyanezt és a férj beírja nevét az anyakönyvbe. Majd Nagy Margit írja alá először törvényesen: Faragó Sándorné...

— Önöket törvényadta jogomnál fogva házastársaknak nyilvánítom — szólal meg újból az anyakönyvvezető és megkapó szavakkal köszönti a néhány perce házassokát.

A meghatódottság jelei csillognak a szemekben, aztán elsőnek az anyakönyvvezető gratulál: borral kínálja a boldog családost. Az üzemi zenekar rázendít egy nótára, asztalhoz ül az ifjú pár és alig győzik fogadni a sok jókívánságot. A gyárból munkaruhában szaladnak ki a férj munkatársai, hogy átölleljék Sándort, a villanyyszerelőt, a II-es KISZ-szervezet titkárát, és hogy a fiatalasszony szép orcájára is nyomjanak egy csókot. Nagy asztalon díszlenek az ajándékok: az üzemi kizsistáitól edényeket, különböző kiegészítőket kaptak. Van ott ruhanémű, szőnyeg —, sok minden. Többen odamennek az apóshoz és megkérdeik: elégedett-e?

— Igazán nem gondoltam, hogy ilyen nagyon szép lesz — válaszolja. Ott van a lakodalomban a III. kerületi tanács elnöke, s maga az anyakönyvvezető, Csikós Istvánné is ünnepel: házasságának ötödik évfordulóját.

Tálalják a vacsorát: tyúklevest, finom borjúpörköltet. Az első tortát az újdonsült asszonyka szeli fel és egyre inkább emelkedik a hangulat. A kerületi tanácselnök az új asszonyt, az anyakönyvvezető pedig az új embert »vásárolja« meg a táncban: több ezer forint gyűlik össze a fiatal pár számára. A fehér menyasszonyruha helyébe felkerül a pirosbabus újasszonyruha és ropják a táncot reggelig...

A boldog ifjú pár pedig most már a Balaton partján gondolt vissza a felejthetetlenül szép esküvőre.

(markovits)

(Liebmann Béla felv.)

Az első pohár bort az anyakönyvvezető vel koccintja az új pár és az örömapa

valósággal megröhamorták.

Az elárulónak pedig volt »szíve« azt kérdezni: »Mennyi pénz van?« Es olyan könyvvél kedveskedett kis vevőinek — de úgy hiszem, inkább önmagának —, amennyi pénzt kiraktak a pultra. Ha közbe nem avatkozunk egy-két járőkelő segítségével, bizony kiürültek volna a kis bukszák.

Pregovics Máriát a legjobb érvék sem győzték meg. Erővel könyvet akart venni, s nem is 7, hanem 14 forintért. Ennyi pénzt kapott odahaza.

— Ezért mindent könyvet kérek — mondogatta — s így is lett. Amikor aztán elfordult a könyvsátortól, félragyogott az arca. Tizen-négyért tizenhat forintot könyvet kapott.

Mire ismét felcsúszott a kilométerjelző mutatója a háttanasra, a sok »cérna-hang« összefonódva, »fülrépésztő« erővel adta tudtul mindenkinek, hogy »Boldogok vagyunk, mert tudjuk jól, hogy nyaralók vagyunk...«

Csak egy valaki, Faragó Edit, az »örök nő« ifjúkori megtestesítője nem énekelt. Kinyitotta a ruhásböröndjét, azzal sem törődve, hogy nincsen spanyolfal, éppen mar harmadszor öltöztött át. A többiek csak fújták a magukét: »Szegeden az ember elunja magát, mulasunk hát, úszni, futni, hasraesni otthon is lehet!«

Budapest felé, de különösen benn a városban, a nagy házak között már senki sem törődött a gépkocsi-sebességgel, a második reggelizésen is túl voltak, a csontokat pedig fel-nöttek mozdulatokkal kidob-ták az ablakon. Faragó Edit sem váltogatja már ruháit, csak nézték, nézték az elé-jük táruló csodálatos nagy várost, a rengeteg járművet. Nem tudták betelni a lát-vánnyal.

Pomáz felé pedig már nem győztek szippantani a jó hegyi levegőből.

A hegyek, a temérdek fa,

lenyűgözte a sík terephez szokott kíváncsi gyermekse-reget.

— Nézd, ott barnás, amott kékés!